

kde jsem se přesvědčil, že kniha nejen obsahuje mnoho, co titul nesliboval, že se kniha ta v české literatuře buď vůbec necituje, nejsou známa, nebo že jen zná se podle jména a snad podle citace jiných, tam jsem neváhal zdržeti se a obsah se všemi zevrubnostmi podati, doufaje, že to nebude pro budoucí bádání práce marná. Pravda, že tím některé číslo vzrostlo z míry, ale pokládal jsem to za nutné zvláště při starších, vzácnějších publikacích (mnohé z nich jsem objednával z cizích bibliothek do Prahy a zjišťoval přesné názvy a obsah) zajíti do podrobností snad nezvyklých, protože znova pochybuji, že by někdo podruhé obětoval tolik času, tolik trpělivosti a tolik soustavné práce, i když se předpokládá, že by měl takovou příležitost k seznání a ke studiu knih, jako podepsaný, kterýž jest úředníkem knihovny, pokud se týče bohemik, nejbohatší v zemích českých.

Rozsáhlé sbírky Lünigovy a Weingartenovy rozepisoval jsem proto, aby měl každý pohromadě, kdo hledá obraz určité doby neb určitého obvodu po všech stránkách historického vývoje, poměrů politických, náboženských, právních a společenských. Zvláště bohaté Lünigovy folianty obsahují vždy organický celek pro sebe uzavřený, plný zajímavých, odjinud často neznámých podrobností, na něž potom stačí v oddělení »Zpracování« stiučně již jen se odvolávati podle jednotlivých čísel.

Kde se dovolávám listin při událostech, jednáních, smlouvách významných, mohl jsem ovšem citaci značně rozšířiti, kde všude byla ta která listina otištěna. Nešlo mi však o úplnost po té stránce, nýbrž jen o to, aby každý zvláště podle odkazů na sbírky, uvedené v Bibliografii české historie, mohl si vyhledati doslovné znění textu, jehož se týče, ve sbírkách rozmanitých, přístupných, jak je má kdo po ruce. Prvotně chtěl jsem také zjišťovati letopočty, opravovati omyly v jednotlivých (hlavně starších) sbírkách regist a listin; ale od toho jsem upustil, a opisuji údaje doslova bez opravy. Stejně jsem ponechával způsob psaní jmen nebo tiskové zvláštnosti. Vše to bude pak v rejstřících, v náležitý řád a ve správné znění opraveno.

Zároveň tu připomínám, že neopravuji při citaci chyby a omyly v názvech, kde autor píše jména osob, míst atd. odchýlně od pravidla ustáleného. Ovšem tam, kde jde o věcnou správnost (na př. v abecedním seznamu pramenů), podávám napřed správný titul podle výtěžků vědeckého bádání moderního, do závorky pak a v revokacích omyly, chybná pojmenování. Nemínil jsem plýtvati při podobných číslech místem, abych snad u nich vyčítal, kdo některý spis nebo článek mylně citoval, podle názvu soudě jinak zařadil, ztotožňoval podle názvu práci dramatickou s domnělou studií historickou atd. Badatel dotyčné doby dobře znalý vystihne, že v tomto způsobu bývá uložen kus tiché polemiky, kdy prostě faktum uvádím. Děly se mýlky leckdy a leckde, jakož nepochybně také podepsaný přese všechnu pozornost neuvaroval se rovněž podobných omylů, poklesků a nedopatření. Pro specialní bádání vůbec zbývá v jednotlivých